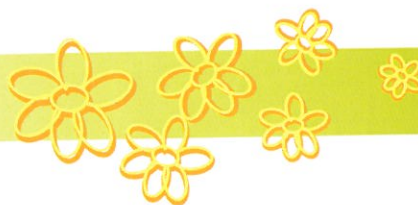

STOP INJURY 18cm

Drobtinice iz vsebine

Leto sprememb.....	2
Dejavni celo leto.....	3
Letovanje v Šibeniku.....	4
Pikin festival.....	6
Praznovanje jeseni.....	7
Obisk božičnega sejma.....	8
Že prišel je med nas.....	9
Naredili smo snežinke.....	10
Obisk Miklavža.....	11
Kralj Urban.....	12
Naj voščilnica.....	13
OVI C se predstavi.....	14
16. glasbena revija.....	15
V naši skupini vsi skrbimo za red.....	16
Pomladna šola v naravi.....	17
Ko ima H.....	20
2. vodne državne igre SOS MATP.....	21
Aktivnosti v okviru SOS.....	22
Regijske igre MATP celjsko - koroške regije.....	25
Ekскурzija na temo promet.....	26
Letovanje pod Uršljo goro.....	27
Dan odprtih vrat.....	28
Certifikat umetnostne obrti.....	28
Statistika.....	29
Otroci ustvarjajo.....	30

Leto sprememb

Jožica Grubelnik, v.d. direktorice

Začelo se je že z začetkom šolskega leta.

Po četrto stoletja dolgi dobi vodenja in oblikovanja razvoja institucije iste osebe je ob ocenah nezadostnosti in neustreznosti katerekoli nadomestitve lahko bila sprejeta le rešitev o začasnosti izvrševanja teh dolžnosti. Morda je leto dni ravno dovolj za preveritev, prevzem bremen preteklih odločitev in za oblikovanje trase nadaljnjega razvoja.

Nekaj tega se je zagotovo udejanjilo.

V tem letu se je zaključilo skoraj triletno obdobje preoblikovanja zavoda v center z različnimi storitvami za otroke in odrasle, drugačno organiziranostjo ter na novo oblikovanimi strokovnimi in upravnimi organi. S temi spremembami dobiva center novo podobo in nov pomen, kar se lahko uveljavlja s postopnim in vztrajnim spreminjanjem, prilagajanjem ter prizadevanjem vseh nas zaposlenih.

Da smo uspešni na tej poti skupnih prizadevanj, smo se tudi letos zopet potrdili na različnih področjih dela v ustanovi in zunaj nje. S ponosom smo pripravljeni pokazati način življenja, vsebine dela in rezultate našega dela tudi vsem, ki vstopajo v našo hišo.

V tem letu so se uresničila tudi desetletja dolga pričakovanja o gradnji novega zavoda. Od trenutka, ko so se začela dela na bližnjem griču, je čutiti spremembe v očeh vsakega od nas, ki prebiva v obstoječi graščini. Zdi se, kot da tudi v zraku veje vedrina in pozitivna energija, ki nas bodri in navdaja s prijetnimi občutki o novem, lepem, in predvsem varnem. Lepe občutke pa spremlja tudi skrb, ali bo novo tudi dobro, primerno potrebam stanovalcev in ali bo do naslednjega leta zares narejeno tako, da bo upravičilo vsa prizadevanja in pričakovanja preteklih let. Znaten del te odgovornosti si nalagamo kot zagovorniki stroke in poznavalci potreb oseb s katerimi živimo in delamo.

Še veliko drugih sprememb smo lahko zabeležili.

To leto sprememb je za nami. Za doseg pričakovanj bo potrebno še veliko let sprememb. Njihovo kvaliteto pa bomo oblikovali mi, s skupnim delovanjem vseh in ključnim prispevkom slehernega posameznika.

Vključevanje v normalno in zdravo okolje je pozitivna spodbuda za naše varovance. Razna doživetja jih tudi čustveno bogatijo. Glede na sposobnosti, potrebe in interese se vključujejo v različne aktivnosti, ki potekajo ob vzgojno izobraževalnem programu in popestrijo dneve zaposlenim v Varstveno delovnem centru ter upravičencem institucionalnega varstva. Tedensko se vključujejo v različne krožke: v športne, v plesni, glasbeni, likovni, v pravljične urice... Redno obiskujejo bazen v Termah Dobrna in konjeniški klub, kjer se izvaja terapevtsko in rekreativno jezdenje. Varovanci se udeležujejo vseh športnih, likovnih in glasbenih prireditev in tekmovanj. Z njimi obiskujemo gledališke in filmske predstave. Kvaliteto življenja pa dvigujemo tudi z letovanji v hribih, v toplicah in na morju. Trudimo se, da bi bili te kvalitete deležni vsi varovanci, zato smo v letošnjem šolskem letu organizirali že štiri celinska

letovanja: v Termah Olimia, v Zgornjem

Zavratniku v Savinjski dolini, na Rakitni in na Plešivcu. Poleti bo ena skupina letovala v Topli. Razširili smo ponudbo poletnih letovanj na morju in poskušali izenačiti možnosti za vse naše upravičence. Tako letujemo v manjših skupinah junija in septembra na Debelem rtiču, avgusta v Izoli, septembra pa tudi v Šibeniku.

Vsakdanjik popestrimo tudi z različnimi doživetji na praznovanjih rojstnih dni, na piknikih, na izletih... Pri nas se vse to dogaja skozi vse leto.

V mesecu maju smo organizirali regijske igre specialne olimpiade MATP, takoj zatem smo z našimi varovanci

praznovali pomlad. Praznovanje smo poimenovali »S piščančkom Pikom praznujemo pomlad«.

Prireditve, ki se je odvijala v obliki delavnic, smo predstavili lokalni skupnosti, sorodnim ustanovam, prijateljem in znancem. 25. maja smo tako odprli vrata za vse ljudi dobre volje in bili presenečeni nad številom obiskovalcev, za katere smo pripravili tudi razstavo fotografij dejavnosti v zadnjem letu, razstavo izdelkov naših učnih delavnic, kronologijo razvoja glasila ustanove Stopinjic in projekcije dejavnosti našega centra na večjem zaslonu.

Za izvedbo vseh dodatnih dejavnosti je potrebno prisluhni vsaki skupini in vsakemu varovancu posebej, upoštevati njihove želje, potrebe in sposobnosti. Vsi zaposleni v centru so pokazali veliko pripravljenost, samoiniciativnost in sodelovanje. Otroci in odrasli, ki so bili udeleženi v posameznih dejavnostih, so izražali navdušenje in hvaležnost za vsak drugače izpolnjen dan. To nam vsem vliva novo energijo za izpolnitev novih idej, s katerimi bomo lepšali dni našim otrokom tudi v naslednjih letih.

Želimo si, da bi bilo tako lepih dni še veliko!

Letovanje v Šibeniku

asist. mag. Tine Kovačič, dipl. fiziot.

Cilj letošnjega letovanja v Šibeniku ni bil samo preveriti že naučeno znanje, veščine in spretnosti, temveč predvsem navaditi uporabnike CUDV Dobrna na samostojno odločanje in večjo avtonomijo v vsakodnevnom življenju, s spodbujanjem njihovih lastnih strategij dojetanja, izražanja in razmišljanja. Ekipa našega centra Dobrna (Maja, Tina, Valentina, Vida, Franci, Janez, Mitja, Rok in jaz) je tudi letos doživela topel dalmatinski sprejem v centru Šubićevac, kjer smo bili gostje celih 5 dni. Sprejeli smo dogovor, da bomo vsak dan pred zajtrkom naredili nekaj za svojo psihotelesno pripravljenost, zato smo se vsako jutro odpravili na bližnjo trim stezo, kjer smo uživali v čudovitem eteričnem vonju številnih zdravnih rastlin, morja in gozda in po jutranji pol urni skupinski terapevtski gimnastiki odhiteli na zajtrk. Glede na to da smo bili željni popotovanj, so nam naši gostitelji razkazali bogato zgodovinsko kulturno dediščino Splita. Tako smo si ogledali podzemlje Dioklecijanove palače, ki spada med najbolj impozantne rimske spomenike na svetu, zaščitene pod okriljem UNESCO-ove svetovne kulturne dediščine, katedralo sv. Dujme in druge arheološke, zgodovinske in kulturne spomenike. Po malici v splitskem Solunu so nas gostitelji zapustili, mi pa smo sami nadaljevali pot proti Trogirju. Tudi Trogir nas je navdušil z ozkimi uličicami in velikim številom palač ter starih plemenitaških hiš iz 13. stoletja. Od zunaj smo si ogledali mestni muzej, samostansko poslopje in znamenito katedralo sv. Lovre ter atraktivno utrdbo Kamerlengo, ki daje Trogirju poseben pečat. Številne restavracije, kavarne, lokali, trgovinice s spominki, galerije ter številne kulturne in glasbene prireditve na prostem dajejo temu mestecu posebno mediteransko vzdušje, ki smo ga bili deležni. Pot smo nadaljevali mimo trogirskega zaliva, kjer smo se v bližnjem kampu Medena, po vročem dnevu v Splitu in Trogirju prijetno osvežili v kristalno čistem, a razmeroma toplem morju.

Vsak večer smo raziskovali Šibenik s svojimi številnimi srednjeveškimi mestnimi hišami in palačami, preplezali vse trdnjave (sv. Ivana, sv. Mihovil, Šubićevac), se vzpenjali in spuščali po razgibanih, ozkih, strmih, kamnitih, a simpatičnih ulicah v središču starega mestnega jedra. Prav tu smo lahko opazovali turiste in domačine s svojim značilnim dalmatinsko-mediteranskim temperamentom in se po vročem dnevu hladili s sladoledom in ledeno kavo ter uživali v večernem utripu v najiminenitnejših šibeniških slaščičarnah oz. kavarnah.

Med drugim smo obiskali nacionalni park Krka in uživali v vožnji med globokimi kanjoni, ki so vrezani v apnenčaste ploščadi ter se po lesenih stezicah, mostičkih in stopnicah sprehodili in povzpeli med številnimi slapovi, brzicami, jezerci ene najlepših hrvaških kraških rek - reke Krke in se naužili neokrnjene narave in vseh njenih lepot. Med prijetno turo smo si ogledali vodne mline, etnografsko zbirko, tkalsko delavnico. Najdlje, pa smo se seveda zadržali pri mogočnem slapu z imenom »skradinski buk«. Potem, ko smo se z ladjico vrnili v Skradin, smo se namakali in plavali v morju in sicer v enem od prelepih šibeniških zalivčkov ter se greti v bazenih kompleksa Solaris, kjer je bila morska voda še toplejša.

Predzadnji dan letovanja so se naši uporabniki odločili za celodnevni izlet v Primošten, kjer smo se drenjali med številnimi pisanimi stojnicami, mini-trgovnicami, uličnimi kavarnami. Nato smo si izbrali plažo in športno ter rekreativno

preživel dan. V športnem centru smo najeli velik pedalin in kajak, tako da se je lahko vsakdo preizkusil v vožnji. Prav tako so uporabniki opravili nekaj samostojnih nakupov v primoštenski veleblagovnici. Pozno popoldne smo nadaljevali pot do Bratskega Dolaca, kjer smo tradicionalno obiskali in obdarili zaposlene in uporabnike v podružnici centra za vzgojo in izobraževanje. Ko sta začela igrati Rok in Mitja se je razvila prava »žurka«. Vsi naši uporabniki so izkoristili številne priložnosti, da so lahko bili aktivni iniciatorji dobrega vzdušja.

Zadnji dan letovanja smo si ogledali eno najpomembnejših renesančnih stavb na Hrvaškem, katedralo sv. Jakoba, ki je bila pred kratkim vpisana v UNESCO-ov register svetovne spomeniške dediščine. Dvourni ogled razstave »Skrivnosti

Šibenika«, v notranjosti vodnjaka iz 15. stoletja poleg šibeniške katedrale, je bilo res nepozabno doživetje. Ta razstava je dobila priznane mednarodne nagrade za najizvirnejši turistični program na Hrvaškem. Razstava je našim uporabnikom omogočila multisenzorno učenje. V poznih večernih urah smo se vrnili v Slovenijo.

Moja osebna izkušnja kaže, da takšna oblika letovanja naše uporabnike močno motivira, kar je pogoj za razvoj njihove lastne kompetentnosti na kognitivnem, emocionalnem, psihičnem in socialnem področju. Prav tako moram poudariti velik pomen letovanja, ki ga ima le ta na vseživljenjsko učenje naših uporabnikov in na zagotavljanje večje avtonomije in kvalitete njihovega življenja.

Zgodaj zjutraj smo se odpravili v Velenje, na ogled predstave v okviru 16. Pikinega festivala. Okrog devete ure smo se pripeljali pred glasbeno šolo v Velenju. Tam je že nestrpno čakala naša Pika Nogavička. Najprej nam je razdelila kroglice sreče in nam narisala prave Pikine pike na lička. Tudi učiteljice so dobile svoje pike. Ker smo imeli do predstave še nekaj časa nas je Pika popeljala na krajši sprehod. Vmes smo Piko zasuli z vprašanji; od tega kako močna je do tega, kje ima noge, kadar je pri kosilu. Nato nas je pospremila na predstavo. V dvorano smo prišli prvi in tako zasedli prvo vrsto. V nekaj minutah se je dvorana napolnila in na oder je prišla ga. Goga Stefanovič Erjavec, sicer koreografinja in režiserka predstave. Napovedala je predstavo z naslovom Kralj Urban. Ko se je zaslislala glasba, so bile vse oči usmerjene na oder. Skozi predstavo smo spoznali kralja Urbana, ki kraljuje v deželi Milibaja. Kljub temu, da je Urban čez dan kralj z veliko obveznostmi, zvečer zaspi s svojim medvedkom kot vsi otroci. Navdušeni smo bili nad glasbo in živopisanimi kostumi. Maja je ob zvokih zvonca kar vstala iz sedeža. Vid se je potopil v pisane barve. Nina je opazila veliko malih svetlečih kamenčkov na oblekah dvornih dam. Tadej pa je pozorno spremljal vsak korak kralja Urbana. Kar prehitro se je končalo. Po predstavi nas je Pika Nogavička pospremila do avtomobilov in nam pomahala v slovo. Mi smo ji obljubili, da še pridemo... in to zelo kmalu.

In že je tu četrtek, ko smo se v popoldanskih urah odpravili še enkrat obiskat Piko Nogavičko. Zaradi slabega vremena je celotna Pikina vas bila v dvorani. Ponovno nas je pričakala prava Pika Nogavička. Tako smo najprej odložili dežnike in se podali v deželo ustvarjanja, ki je že bila polna nadobudnih otrok. Po Pikini vasi so se sprehajali pravi velikani; od Nodija do največjih ptičev in tudi Maček Muri ni manjkal. Ustavili smo se, da smo izdelali svoja viteška očala, obeske iz voska, maske iz krp za pomivanje, čebelnice iz lesa, igrali smo se s kockami in še in še. Najbolj zanimivi so bili fizikalni poskusi. Iz nekaj kapljic, ki jih je Pika nakapljala v posodo, je nastala najlepša mavrica. Jernej je kar obstal, ko je iz lončka začela vreti »polenta«.

Tadej pa se je trudil, da bi upihnil ogenj, ki ni in ni hotel ugasniti. Nina je navdušeno barvala svoje kartice in na manjše voščilnice pritiskala pečatnike. Vid se je najdlje časa pomudil pri izdelavi viteških očal. Ko smo tako opazovali, kako Vid reže svoja očala, smo naenkrat ostali brez Maje. Precej zaskrbljeni smo premišljevali, kje bi Maja lahko bila. Iskali smo pri mavrici, pa pri kockah, tudi pri delavnici zapestnic smo pogledali. Ker Maje še vedno nismo našli, smo se odločili, da jo gremo poiskati vsi. A ko smo naredili nekaj korakov, smo zagledali Majo kako pri kockah vrti kolo, ki je brnelo. Vsi smo si oddahnili in Majo, vprašali, kam je izginila. Maja je mirno odgovorila: »Motorčke poslušat.« Vsi smo se zasmejali, Maji pa povedali, da v prihodnje, če se želi oddaljiti od skupine mora to povedati kateri od učiteljic. V Pikini vasi smo bili že celo popoldne, tako da so bili naši želodčki že glasni. Učiteljica Tatjana je poiskala, kje Pika Nogavička peče palačinke. Mmmm, še danes se nam cedijo sline po Pikinih čokoladnih palačinkah. Utrujeni, a zadovoljni smo se odpravili do avtomobilov in se odpeljali nazaj v Center.

Praznovanje jeseni

Anita Požin, Brigita Kuder

V CUDV Dobrna vsako leto organiziramo več prireditev s športno, naravoslovno, kulturno ali družabno vsebino. Sredi oktobra se je tako v parku odvila že tradicionalna, naravoslovno obarvana prireditev Praznovanje jeseni.

Letos je bil tematski poudarek na jabolkah. Velika, rdeča in sočna jabolka je bilo potrebno utrgati iz jablane ter pobrati iz trave pod njo. Potrebna koordinacija gibov ob sklanjanju, stegovanju, umikanju dolgim vejam je prinesla nekaj napora, pa tudi veliko zabave in skušnjava: zagristi v dišeče jabolko ali jo odložiti v zaboj.

Po umivanju nabranih sadežev in malici pa se je igrišče spremenilo v slaščičarsko delavnico na prostem.

Misliva, da bi bila zadovoljna tudi zahtevna Pika Nogavička. Vsi smo veselo strgali jabolka, dodajali skuto, sladkor in druge začimbe, mešali in polnili testo z nadevom. Pa strganje jabolk še zdaleč ni enostavno. Potrebno je kar močno stisniti sadež ob »ribež ln« in ob tem še paziti na prste. Pripravljen jabolčne zavitke, štrudlje seveda, so spekle kuharice, mi pa smo si krajšali čas s petjem in plesom.

Letošnja prireditev je bila pestra tudi zaradi čisto posebnega obiskovalca. Obiskal nas je Erik, velik hrček iz trgovskega podjetja Era Celje. Navdušil nas je s svojo ogromno postavo, prijaznostjo in še s sličicami in baloni. Hvala, Erik.

Kratke počitnice v Podčetrtku

Rok Prašnikar

V ponedeljek 7.11.2005 smo se odpravili na krajše počitnice v Podčetrtek. Najeli smo apartma za 4 dni. V skupini smo bili: Gabi Lampret, Tina Lavrič, Vida Flis, jaz Rok Prašnikar in naša učiteljica Mojca Trontelj.

V dopoldanskem času smo si na sprehodih ogledali Jelenov greben, noje, deželno Čira čara, Čokoladni butik in samostan v Olimju. Tu smo si ogledali staro lekarno in cerkev. Popoldan smo se hodili kopat v bazen in v trgovino po hrano za zajtrk in večerjo. Zajtrk in večerjo smo si sami pripravljali, kosila smo imeli organizirana v bližnjem lokalju.

S tovarišico Mojco sva veliko poslikala s fotoaparatom in posnela z video kamero. V četrtek 10.11.2005 smo po zajtrku vse stvari pospravili, se šli kopat, na kosilo, potem pa nazaj v zavod Dobrna. Imeli smo se lepo in veselo.

Obisk božičnega sejma in pravljичne dežele v Celju

Tatjana Lavrinc

Tudi letos smo se odpravili v pravljico Celje. Po malici smo počakali našega hišnika Mateja, da je pripeljal kombi. V Celje smo prispeli ravno v času, ko so se prebudile pravljичne vile in nekaj otrok popeljale po ulicah. Mi smo se kar sami odpravili do otroškega drsališča. Ups, nismo bili čisto sami. Zraven sta bili tudi učiteljica Milena in Tatjana. Na drsalkah smo srečali škrate Nika in njegovo vilo ter se z njima slikali. Nato smo se sprehodili mimo božičnih hišic, ki so ponujale vse od A do Ž. Videli smo na kupe suhega sadja, nogavice so bile v mavričnih barvah, kape so imele velike in majhne cofke, copati so bili najbolj topli, šali najdaljši in prodajalke najbolj premražene. Po mestu se je razlegala božična glasba, ki nas je usmerjala proti koncu ulice. Že od daleč smo videli velikanske novoletne jelke in pozdravil nas je napis: pravljična dežela. Ko smo vstopili smo zaslišali snežaka, kako je delil napotke za otroški ples. Pomagale so mu seveda pravljične vile, ki so imele obleke polne bleščic. Naša Nina je z zanimanjem opazovala zlate in srebrne bleščice na oblekah. Maja pa je slišala vsak zvonček. Vsi trije fantje pa so samo čakali, kdaj bomo šli na toplo. Učiteljici sta ugotavljali, kje v mestu imajo najboljšo vročo čokolado, tako da smo že kar videli, kako se kadi iz lončka. Končno smo prišli na toplo. Prijazni natakari smo povedali, kaj bi želeli. Maja je kot iz topa ustrelila: »Kokakolo!« Nina se je odločala med sokom in kokakolo. Fantje pa so bili enotni: »Vroč čokolada!« Ko smo dobili pijačo na mizo, smo se zatopili vsak v svojo. Vid je večkrat ponovil, da je to pa res dobro. Tadej je počasi z žlico praznil svoj lonček, saj je bila čokolada res vroča. Jernej je pohvalil, da je bila ravno prav gosta in zelo dobra. Na koncu smo poravnali račun in se odpravili proti kombiju. Pa vendar nismo mogli mimo zapeljivih barv suhega sadja. Vsi skupaj smo se odločali katerega bi kupili, nato pa prosili prodajalca, naj nam da kar vsakega malo. Ker smo bili siti od vroče čokolade, smo se dogovorili, da se s sadjem posladkamo popoldan. Bilo je zelo mrzlo, tako da smo bili kombija, ki nas je peljal nazaj na Dobrno, zelo veseli. Na poti nazaj smo se pogovarjali, kaj vse smo videli in kako dobra je bila vroča čokolada.

Prišel je med nas, dragi...

David Stergar

V deželo že z velikimi koraki stopa »tetka Pomlad«, vendar naše misli še vedno uhajajo k hladnemu decembru. Čeprav nas je mraz včasih stresel prav do kosti, nam je bilo pri srcih kljub vsemu toplo.

Eden izmed takšnih prijetnih dnevoev je bil v Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna prav zagotovo 22. december. Po obisku svetega Miklavža na začetku meseca, je k nam v goste prišel še dedek Mraz.

Pričakali smo ga s pesmijo »Siva kučma, bela brada...«.

Dedek Mraz je pozabil na svoj koš, vendar verjetno tako nima dovolj velikega za vsa darila, ki jih je moral razdeliti med nas. Vendar pa je dedek Mraz pred obdarovanjem želel prisluhniti tudi nekaterim zimskim pesmim naših varovancev. Bil je kar prijetno presenečen, kako veliko znamo. Našemu dedku je pripadla tudi posebna čast, saj je lahko razdelil priznanja za izdelane snežake, ki jih je bilo moč občudovati tudi pred termami Dobrna.

Kako lepo je bilo pogledati svetleče se oči, polne pričakovanj, ko se je dedek Mraz le lotil svojega

poslanstva in začel deliti darila. Ko je razdelil še zadnji paket, se je z lepimi željami za prihodnje leto, poslovil od nas in obljubil, da prihodnje leto spet pride, če bomo seveda pridni.

Po slovesu dedka Mraza je na sceno stopil »Duo račke plus«, katerega člana sta tovarišica Sonja in tovariš Robi. Ob zvokih ansambla so nas hitro zasrbele pete in že po nekaj poskočnih melodijah so se na obrazih pojavile prve kaplje potu.

Med krajšimi odmori smo se imeli priložnost okrepčati ob polno obloženi mizi s samimi dobrotami. Suho sadje, čips in smokiji so nas sami od sebe vabili češ, da naj jih poskusimo. Seveda se nismo kaj veliko upirali in vse

skupaj vmes zalili s kakšnim kozarčkom soka.

Kot se spodobi za zaključek leta, smo nazdravili na prihajajoče novo leto s šampanjcem (*seveda z otroškim, da ne bo kakšne pomote*).

Potem pa naprej s plesom do poznih večernih ur. Večerja nam ni kaj pretirano teknila, pa saj so bili tako želodci bolj kot ne polni.

Toplina v naših srcih je ostala še dolgo po tem, ko se je dedek Mraz že poslovil in v Centru je še dolgo odmevalo o tej prireditvi, darilih, ansamblu, plesu, šampanjcu...

Nasvidenje do prihodnjega leta, dragi dedek Mraz.

Naredili smo snežake

Lidija Hrnčič - Tominšek

Za nami je bil že obisk Miklavža s svojim spremstvom. Resno smo se pričeli pogovarjati o zimi in dedku Mrazu. Pregledovali smo letak z decembrskimi prireditvami. Odpeljali smo se na plesno predstavo v Celje. S skrbjo smo se ozirali v nebo. Pred nami je bilo izdelovanje snežakov. Zopet nas je vreme preliščilo in morali smo napeti vse sile, da smo se spomnili nečesa novega. Res je pravi snežak le iz snega, a mi ga naredimo tudi iz drugih materialov. Letošnji so bili tako sladki kot papirnati, kartonasti, iz blaga, vate, stiropora in še marsičesa. Niti mavca se nismo ustrašili. Ponosno smo se nastavljali kameri, ki nas je snemala med delom. Zanimivo jih je bilo pogledati po razstavnem prostoru, a še boljša je bila sladka nagrada po končanem delu. Samozavestno smo jih pogledovali tudi pred hotelom na Dobrni, kjer so se kazali gostom in sprehajalcem.

Obisk miklavža in koncert Vilija Resnika

Iatjana Lavrinc

Po jutranjem umivanju zob smo se usedli za mizo in pričel se je pouk. Ta pouk je bil malo drugačen, saj smo uro začeli s pravljico iz Cicibana. Govorila je o dobrem možu, ki je otrokom šestega decembra prinesel darila v peharje, ki so mu jih nastavili. Dobili so suhe hruške, rožiče, fige in drugo sadje. Kaj hitro smo ugotovili, da je ta dobri mož Miklavž. Učiteljica je brala naprej in ko je prišla do besede »parkelj«, smo vsi vedeli, da z njimi ni šale. Poleg teh čudnih pojav Miklavža spremljajo tudi angelčki. Na koncu pravljice nam je učiteljica povedala, da je ravno danes šesti december in da... seveda! Tudi k nam pride Miklavž! To smo vedeli ravno tako dobro kot tudi to, da moramo Miklavžu preden nam da darila, tudi nekaj zapeti.

Tako smo hitro ponovili vse pesmice, ki govorijo o zimi, pa še kakšna o pomladi se je prikradla vmes. Po malici smo se odpravili v praznično okrašeno jedilnico. Ker smo najmanjši, smo se posedli na blazine, tako da smo vso dogajanje spremljali čisto od blizu. Malo smo se še pogovarjali, nakar smo slišali: »Vili!« Presenečeni smo videli čisto pravega Vilija Resnika. Povedal nam je, da je prišel na povabilo gospoda Mackovška, ki nam je doniral koncert, česar smo bili še posebej veseli. In zabava se je pričela! Najprej nam je zapel nekaj njegovih najnovejših hitov; seveda smo mu pomagali. Na oder je nato povabil še učiteljice, ki so nam naredile pravo malo presenečenje. Sploh nismo vedeli, da znajo nekatere tako dobro peti in

plesati. Da pa niso samo učiteljice plesale, je na oder priklical tudi moške predstavnike, ki so ravno tako poskrbeli, da so nas trebuščki boleli od smeha. Vili nam je povedal, da je zunaj videl Miklavža in da ga moramo glasno priklicati, da bo našel pot do nas. Tako je Miklavž tudi res prišel, a ne sam. Zraven je prišel tudi parkelj, ki smo ga kar malo postrani pogledali. Potem, ko nam je ponudil bonbone pa je strah kar zbledel. Parklju je pomagal Jernej, ki je namesto njega razdelil nekaj bonbonov, Vid in Tadej pa sta se že postavila v vrsto za darila. Miklavž je povedal, da bo prav vsak dobil darilo. Maja je prva dobila darilo in na začetku ga je malo potehtala. Nina si je svojega spravila in že smo mahali Miklavžu v slovo, saj vemo, da ima veliko dela. Pa »adijo« do naslednjega leta! Ampak naše zabave še ni bilo konec. Vili Resnik je zdaj vse povabil, naj se mu pridružijo. Tako smo naredili veliko kačo, ki se je gibala v ritmu njegovih pesmi. Plesali in peli smo vse od »...na fuzbal me pust...« pa do »...ko pride polnoč...«. Vili je bil presenečen, koliko njegovih pesmi znamo. Za konec nam je Vili razdelil še kartice in nam povedal, da smo »zakon«.

Kralj Urban

Petra Škataro

Da ne boste rekli, da smo takšni zapečkarji, da samo vabimo ljudi k nam, mi pa nikamor ne gremo.

Obiskali smo glasbeno plesno predstavo Plesnega foruma Celje z naslovom Kralj Urban. Kjer v deželi Milibaja vlada najboljši kralj na svetu. Vendar pa mora pravi kralj ob sebi imeti tudi kraljico, zato se ministrski svet, intelektualni cvet, odloči, da se mora kralj poročiti. Ker pa je kralj še rosno mlad in bi rad še nekaj časa užival samsko življenje, se kar ne more sprijazniti s poroko. Na kraljevo srečo niso našli zanj primerne kraljice, tako da so poroko preložili za nedoločen čas. Kralj pa še naprej srečno vlada sam.

Predstava nam je bila izredno všeč. Vsi smo jo pozorno in napeto spremljali. Zraven smo tudi ploskali, saj je bila glasba zelo prijetna za naša ušeska in predvsem živahna. Plesalci so bili oblečeni v barvno pisane kostume, da so se tudi naše očke imele lepo. Po predstavi pa smo se s sončkom na nebu zelo dobre volje vrnili domov in si obljubili, da si bomo ogledali še kakšno predstavo v Celju.

Veseli december. Pri nas v Centru je bilo zelo pestro. Najprej nas je s svojim nastopom razveselil Vili Resnik, ki je pripeljal tudi Miklavža. Tovarišice so nam pripravile igrice Medko sladkosnedko, na plesno predstavo Kralj Urban pa smo se z avtobusom odpeljali v Celje. Udeležili smo se božičnega rajanja na Dobrni, oblikovali smo snežene može, imeli ples ob zvokih ansambla Račke plus, obiskal nas je Dedek Mraz,

Kljub pestremu dogajanju pa smo v oddelkih učnih delavnic zelo pridno delali. V novoletni ponudbi smo ponudili voščilnice, izdelane v različnih tehnikah, podlaga za voščilnico pa je ročno izdelan papir. Tudi letos smo naše voščilnice poslali na natečaj Novega tednika in Radia Celje » Naj voščilnica 2006 ».

Po novem letu smo pridno kupovali časopis Novi tednik in že v drugi številki izvedeli, da smo tudi letos med

nagrajenci. Še več. Da je » Naj voščilnica leta 2006 », že drugo leto zapored, naša voščilnica. Dobili pa smo tudi prvo nagrado pokrovitelja Art Hobby Celje.

Podelitev priznanj je bila štiriindvajsetega januarja v gostišču Bojana na Frankolovem. Že ob prihodu v dvorano nam je bilo res toplo pri srcu.

Gospod Tone Vrabl, ki je prireditelj tudi vodil, nas je pozdravil z besedami: " **to pa so umetniki iz Dobrne.**" Ponosni smo bili na izrečene besede.

Na prireditvi je vse

prisotne pozdravil tudi župan občine Vojnik, gospod Beno Podergajs, ki akcijo podpira že od vsega začetka in nas že letos povabil k sodelovanju za Naj voščilnico 2007, saj bo jubilejna, deseta po vrsti.

Po uradnem delu prireditve so nas lepo pogostili, malo smo poklepetali in si na koncu obljubili, da se naslednje leto ponovno vidimo, saj so nam tokratne uvrstitve vzpodbuda za nadaljnje delo.

NTRC

PRIZNANJE
"NAJ VOŠČILNICA 2006"
1. mesto

*Center za usposabljanje,
delo in varstvo Dobrna*

Pokrovitelj akcije:
Občina Vojnik

NTRC

Frankolovo, 24. januarja 2006

OVI C SE PREDSTAVI

Ksenija Doler

Tudi mi iz skupine OVI C se znamo povесeliti in si pričarati veselo in nepozabno doživetje. Z malo pozornostjo pa znamo razveseliti tudi druge- seveda s pomočjo naših tovarišic. V novoletnem času smo obiskali trgovski center Tuš. Joj, koliko lučk v vseh barvah je pritegnilo našo pozornost. Slikali smo se tudi ob dedku Mrazu. Največje navdušenje pa smo pokazali ob sladkanju z

velikimi »krem šnitami«.

Vendar vsega lepega še ni bilo konec, saj nas je ob povratku v zavod čakala bogato obložena miza. Naši želodčki so bili kmalu polni raznih dobrot. Ko so v zavodu začele počasi ugašati luči, smo tudi mi

utrujeno zaspali ob lepih spominih na preživeti dan.

Ob praznikih se vedno spomnimo na svoje domače. Takrat pokažemo svoje ročne sposobnosti in pomagamo v izdelavi čestitk, okraskov, barvamo, gnetemo testo...

Praznujemo in se veselimo tudi ob rojstnih dnevih.

Za praznik »pusta hrusta« smo bili pikapolonice.

Živimo v svojem malem svetu, imamo se radi in vsak nov dan nam prinese kaj lepega. Veseli smo mi in z nami naše tovarišice.

16. GLASBENA REVIJA

Milena Oprčkal

Tudi v letošnjem letu smo se z veseljem odzvali povabilu na 16. glasbeno revijo ZAPOJMO, ZAIGRAJMO, ZAPLEŠIMO.

Letos je glasbeno revijo organizirala osnovna šola Tončke Čeč iz Trbovelj v sodelovanju z Društvom specialnih in rehabilitacijskih pedagogov Slovenije/ Društvom defektologov Slovenije in Zvezo Sožitje. Tudi to leto je prireditev potekala v enem dnevu in sicer ločeno za pevske zборе in instrumentalne skupine ter za plesne skupine.

Prireditve je tako potekala na treh lokacijah:

- ZAPOJMO, ZAIGRAJMO v gledališki dvorani Delavskega doma Trbovlje
- ZAPLEŠIMO v Domu Svobode Trbovlje
- skupno druženje s kosilom in zabavo skupine Victory pa v športni dvorani Polaj.

Obe kulturni prireditvi sta spremljali dve strokovni sodelavki in sicer gospa Ida Virt je spremljala dogajanje v gledališki dvorani Delavskega doma, gospa Daliborka Podboj pa v Domu Svoboda.

Naša plesna skupina se je tudi v letošnjem letu pridno pripravljala za nastop na glasbeni reviji. Izbrali smo si pesem Anžeja Dežana VROČE, ker je pesem živahna in energična, takšna kot nam ustreza.

Pripravila sem razgibano koreografijo, z veliko različnimi plesnimi gibi in koraki. Na začetku, ko smo začeli z vajami, se mi je na trenutke zazdelo, da sem malo pretiravala, da je pa vse skupaj mogoče le pretežko za »moje plesalce«... Pogovarjali smo se o tem in na koncu smo se skupaj odločili, da se je vredno potruditi in odplesati tudi kaj bolj zahtevnega. Na začetku smo ponavljali in se učili besedilo pesmi, saj koreografijo ponavadi sestavim glede na besedilo pesmi, da jim to vsaj malo olajša

zaporedje koreografije. Nadaljevali smo s počasnim ponavljanjem plesnih gibov in korakov brez glasbe, s sestavljanjem več zaporednih gibov, nato pa počasi začeli z dodajanjem glasbe. Kar kmalu smo imeli »narejeno« celo pesem, vendar šele takrat se je za nas pričelo pravo plesno delo. Pričeli smo s »piljenjem« že narejenega. Vsak plesni gib in korak smo hoteli narediti do meje, ki jo zmore narediti vsak posameznik; nekdo zmore več, drugi pač malo manj, vsi pa se trudijo po svojih najboljših močeh. Seveda vedno med plesnimi vajami najdemo tudi čas, da se »spočijemo«, kot mi temu pravimo. Usedemo se na tla v krog in takrat začnemo z mojim vprašanjem: »Kaj je novega?« Po vrsti, tako kot v krogu sedijo, pričnejo govoriti, ostali pa poslušamo. Vedno se od srca nasmejimo saj je novosti veliko in marsikdaj od njih izvem kaj novega, za kar se kasneje izkaže, da je resnično.

V naši skupini vsi skrbimo za red

Aljaž Podjed OVI F

Dejan Horjak pometa.

Zala odlaga umazano perilo v vrečo.

Dejan Tkalec prinaša košaro z opranim perilom.

Matej poskrbi, da so vse smeti že pred zajtrkom v kontejnerju,

Jaz pa odnašam umazano perilo v pralnico.

SOVA

Sova živi v gnezdu. Dodirni spi,
poroči ljudi. Sova ima miške.

Oglašča se hu hu hu. Sova ima
perje in kĺjar.

But Mitja

V naši skupini OVI A smo se že v zimskem času začeli pogovarjati, da bi bilo zanimivo organizirati pomladno šolo v naravi na kmetiji. Tako bi naši varovanci bolje spoznali delo na kmetiji, spoznali domače živali in se preizkusili v pravem pohodništvu.

Določili smo čas poteka pomladne šole v naravi in sicer od torika 18. 4. do petka 21. 4. 2006, saj smo morali naš prvi termin odpovedati zaradi preobilice snega na turistični kmetiji.

Tako smo se v torek 18. 4. po predhodnih temeljitih pripravah odpravili izpred CUDV Dobrna. Oba službena avtomobila sta bila polna prtljage; potovalk z oblačili, primerno pohodniško obutvijo, z rekviziti za športne aktivnosti in prosti čas.

V prvem avtomobilu so se odpeljali trije varovanci: Maja, Nina in Vid s spremljevalkama Tatjano in Majo, v drugem avtomobilu pa varovanca Tadej in Jernej z mano. V avtu sta pela pesmi in ponavljala dialoge iz slovenskega filma Pastirci. Ravno sredi tega sem ju zmotila in ju opozorila, naj pogledata velik dimnik elektrarne Šoštanj, ker smo se ravno peljali tam mimo. Najprej me sploh nista slišala, tako sta bila zatopljena v svojo igro, potem pa je Tadej tako mimogrede rekel: »Aja, tista

velka kuhna.« Morala sem se zadržati, da se nisem glasno zasmejala, ker se mi je zdelo to zelo duhovito. Po uri vožnje smo se pripeljali pred turistično kmetijo Germelj v Zgornjem Zavrataniku. Kmetija leži na pobočju gore Raduhe na nadmorski višini 850 m in je od magistralne ceste Luče Logarska dolina oddaljena 4 km.

Sprejela nas je lastnica turistične kmetije gospa Simona in nam pokazala naše sobe. Dobili smo dve tri posteljne in eno dvoposteljno sobo in se razporedili po njih tako, da je bila v vsaki sobi z našimi varovanci ena spremljevalka. Sobe so bile lepe in vsaka je imela svojo kopalnico.

Pred kosilom smo imeli še toliko časa, da smo na igrišču pred kmetijo preizkusili vse gugalnice, plezala in ostala igrala. Vsi smo zelo uživali.

Po obilnem kosilu in krajšem počitku nas je gospa Simona popeljala na ogled kmetije. Pokazala nam je hlev, kjer so naši varovanci aktivno sodelovali pri prepoznavanju domačih živali. Videli smo: krave, bike, teličke, prašiče, kokoši, gosi, race, zajca in šetlandskega konja. Spregovorila je tudi o prehrani domačih živali, skrbi zanje in nam povedala kaj določene živali ljudem dajejo. Tudi pri tem so naši varovanci zelo lepo sodelovali, seveda pa so izvedeli tudi kaj novega. Ogljedali smo si tudi zbiralnico mleka in z zanimanjem poslušali kako pride mleko do zbiralnice. Po ogledu hleva smo odšli še na travnik, si ogledali razliko med travnikom in pašnikom, si ogledali njive, ribnik in gozd. V gozdu nam je gospa Simona pokazala krmilnice za srne, videli smo tudi skorjevko (hišica narejena iz lubja, ki so jo včasih uporabljali drvarji).

Videli smo tudi goro Raduho in Iglo. Povedala nam je tudi zanimivo anekdoto o Igli in naši varovanci so si jo dobro zapomnili po velikanu in njegovi sopotnici Velibabi.

Po malici smo se odpravili na samostojno odkrivanje okolice kmetije in videli marsikaj zanimivega. Ta dan smo dobro spoznali kakšno je življenje na kmetiji.

Pred večerjo smo igrali še družabno igro Človek ne jezi se in risali. Po večerji in tuširanju so se utrujeni odpravili k počitku.

Naslednji dan, v sredo 19. 4. smo vstali ob 8. uri, po zajtrku pa smo se z avtomobili odpeljali v Skomen na kmetijo Robnik, kjer smo si ogledali islandske konje. Na enem izmed njih, ime mu je bilo Aldi, so naši varovanci tudi jezdili. Konja je vodila hči lastnikov kmetije Robnik Mateja, ki je smučarka naše slovenske reprezentance. Bili smo zelo navdušeni nad njeno prijaznostjo in naši varovanci se kar niso mogli posloviti od jezdenja na konju Aldiju.

Ves čas nam je družbo delal tudi Beno Robnik, ki je v našem CUDV pred šestimi leti opravljal civilno služenje vojaškega roka. Našim varovancem je pomagal na konja in jih zabaval, medtem ko so čakali, da pridejo na vrsto za jezenje. Po končanem obisku na kmetiji Robnik smo se prijazno zahvalili za gostoljubje in hoteli poravnati še račun, vendar so nam velikodušno poklonili jezenje na Aldiju.

Odpeljali smo se nazaj na našo turistično kmetijo Zgornji Zavratnik, na poti pa smo se v Lučah ustavili še na vroči čokoladi v okrepčevalnici Renata.

Po kosilu in počitku smo se odločili za pohod v krajinski park Robanov Kot. S sabo smo vzeli dežnike, ker so bili oblaki na nebu vedno temnejši. Vsi varovanci so samostojno hodili na pohodu, tudi naša Maja, ki ponavadi vedno išče bližino nekoga, da se ga le malo oprime pod roko. Ker je hodila zadnja v skupini, smo se ji skrili za kozolec ob poti in čakali, kaj bo naredila, ko nas ne bo več videla pred sabo. Ona pa je mirno nadaljevala pot in prišla naravnost k kozolcu. Čudili smo se, kako da nas je našla, pa je rekla: «Vohala si!» Vsi smo se ji od srca nasmejali. Vzeli smo malico iz nahrbtnika, se okrepčali, nato pa smo se morali vrniti v dolino, saj je pričelo deževati. Kljub dežju in odprtim dežnikom smo nadaljevali pot ob prepevanju pesmic in razgovorih o večernem presenečenju. Vrnili smo se nazaj na našo kmetijo, pojedli večerjo, se vsi tuširali, oblekli pižame in čakali na presenečenje... Imeli bomo »pižama party«... juhuhu.

Odšli smo nazaj v jedilnico, vstavili CD s prepovedanimi pesmimi (tako temu pravimo v naši skupini in vsi vemo kateri CD je to: Hop Marinka, Na seniku...) in začeli plesati. Zelo hitro smo se vsi vživeli in nastale so prave plesno pevske mojstrovine. Vid in Jernej sta, poleg plesa, poskrbela za zadostno glasnost CD predvajalnika, Tadej je skrbel za pijačo, Nina in Maja pa sta nas zabavali z originalnimi plesnimi predstavami. Vsi smo zelo uživali in v poznih večernih urah smo se le odpravili k počitku.

Tretji dan v četrtek 20. 4. smo spet zgodaj vstali, pojedli zajtrk in se pričeli pripravljati za celodnevni pohod proti osrčju Logarske doline. Pripravili smo si vsak svoj nahrbtnik v katerega smo dali malico, hladno kosilo, pijačo, sadje, sladkarije, slano pecivo in čokolado. Nahrbtniki so bili polni dobrot, mi vsi v pohodniški opremi in bili smo pripravljeni na nov izziv, celodnevni pohod.

Z avtomobili smo se odpeljali do hotela Plesnik. Na začetku smo se povzpeli do slapa Palenk, nato pa nadaljevali pot do Doma Planincev. Hodili smo po precej zahtevni gozdni poti, kjer je bilo polno naravnih ovir; kamenja, vej, debelih korenin... Pot je bila ponekod še pokrita s snegom, tako da smo se včasih pogreznili v sneg tudi do kolen. Kar malo utrujeni smo iz gozda prišli do Doma Planincev, kjer nas je pričakalo toplo sonce. Slekli smo bunde, iz nahrbtnikov vzeli malico, pijačo, sadje in čokolado, ter se okrepčali. Sledil je še počitek, nato pa smo želeli nadaljevati pot proti slapu Rinka, vendar je bila pot dovoljena samo s planinsko opremo, ker je bilo do slapa Rinka še vedno veliko snega. Tako so nam pot odsvetovali.

Vrnili smo se nazaj proti hotelu Plesnik. Nazaj grede smo se ustavili na velikem travniku in pričeli s športnimi aktivnostmi (metali smo žogico). V hotelu Plesnik smo si privoščili še pijačo, nato pa smo se odpravili ponovno v krajinski park Robanov Kot, ker nas je prejšnji dan pregnal dež in nismo prišli do konca. Ponovno smo pridno hodili; Vid, kot pravi planinec, prvi v vrsti, Maja kot zadnja, ostali pa smo se menjavali na svojih položajih. Spremljalo nas je toplo sonce in spet smo prispeli do kozolca in mize s klopni, kjer smo prejšnji dan malicali. Tam smo pojedli hladno kosilo, spili sok, si privoščili še slano pecivo in napolitanke. Hoteli smo nadaljevati pot in verjetno nam ni bila usojena...ponovno se je pričelo pripravljati k dežju. Skupaj smo se odločili, da gremo nazaj v dolino, saj s sabo nismo imeli dežnikov. Kasneje smo videli, da smo se prav odločili, saj so bili vsi že precej utrujeni; noge so že kar vlekli za sabo, spotikanja, manjši padci, iskanje opore naših rok, hoja v tišini...vse to je kazalo na utrujenost.

Pa smo jih kar hitro spet vzpodbudile s tekmovanjem, kdo priteče prvi do avtomobila. Bili so prav zanimivi; to sploh ni bil tek, ampak počasen posnetek le tega. Prvi je dobil za nagrado čokoladno liziko, ostali pa bombone. Vsi so bili nagrade veseli, še bolj pa spoznanja, da smo prišli do avtomobilov.

Vrnili smo se nazaj na našo kmetijo, kjer nas je čakala obilna večerja. Po večerji smo napisali kartice s pozdravi, saj prej ni bilo časa. Za zaključek dneva smo si skupaj ogledali še DVD o mačku Garfieldu in se ob filmu dodobra nasmejali. Po tuširanju so vsi utrujeni kmalu zaspali.

V petek 21.4. je bil naš zadnji dan pomladne šole v naravi. Po zajtrku smo odnesli prtljago v avtomobile, se lastnici zahvalili za prijetno bivanje na kmetiji, Jernej pa ji je izročil še darilo naših varovancev CUDV, ki delajo v učnih delavnicah (aranžma iz čestitk, čaja in izdelkov iz gline). Poslovnili smo se in se odpeljali proti domu.

Ustavili smo se še v Velenju, naredili en velik sprehod okrog Velenjskega jezera, nato pa se odpravili na pizzo in coca colo v pizzerijo Picadily. Tam so nas zelo lepo postregli, na koncu smo dobili še lizike.

S tem se je naša pomladna šola v naravi končala. Seveda se za nas spremljevalke še ni, saj smo si zadale določene zadolžitve. Tatjana bo uredila slikovni material, Maja bo uredila video posnetke ob pomoči Klopčič Robija, jaz pa sem zadolžena za besedno predstavitev našega potepanja.

Škoda bi bilo, da bi toliko različnih dogodkov, ki so se zgodili v našem skupnem druženju, ostalo samo v naših srcih... Rade bi jih pokazale tudi drugim v našem CUDV in verjetno tudi staršem naših petih varovancev OVI A. Vse za dobro naših varovancev, saj se ob takšnih novih dogodkih, v novem okolju, odzivajo drugače in presenečajo v svojem obnašanju, v pozitivnem smislu. Vid je tako veliko govoril in razlagal, Jernej je ostale opozarjal na pravila lepega obnašanja, Tadej je z veseljem jedel, Nina je bila vedno nasmejana, razigrana in Maja je jedla tudi celo hrano, ne samo pretlačene...

Veliko je še takšnih dogodkov, ki so zanimivi in posebni. Zato bomo pripravile predstavitev pomladne šole v naravi in se ob tem tudi zahvalile staršem naših petih varovancev in našemu CUDV za podporo pri izvedbi tega projekta, v želji po izpolnitvi še kakšnega.

Ko ima h...

Lidija Hrnčič - Tomišek

Naši otroci in mladostniki izhajajo iz različnih družin. Majhnih in velikih. Tudi doma so iz zelo različnih predelov širšega področja. Usoda je takšna, da nekateri imajo več in boljše, drugi manj. Žal pa narava prepogosto ne prizanaša tistim, ki imajo že sicer manj. Tistim, ki se morajo mnogo bolj naprezati za vsakdanje preživetje.

Tako se je na družino enega naših otrok pozimi zgrnila velika nesreča. Ob hudem vetru in dežju se je odlomil del starega drevesa in padel na streho skromne hiše, ki je toplo zavetje trem nepreskrbljenim otrokom. Skromni in navajeni pomanjkanja so se najprej skušali sami izkupati iz zagate. A ni šlo. Na pomoč jim je priskočila šola kamor hodita dva od treh otrok, tudi novinarji in lokalna skupnost, skupaj z rdečim križem. Našli so hiško, ki se je družina nadvse razveselila. Žal pa zbrana sredstva še zdaleč ne bodo zadoščala za ureditev bivališča toliko, da bi lahko do zime dom bil pripravljen sprejeti družino in ji nuditi toplo zavetje. Tudi v kolektivu smo razmišljali kako bi lahko pomagali. Odločali smo se in na koncu zaključili, da zberemo denar. Skupaj z mamo smo nabavili živil in higienskih potrebščin, ki bodo, še kako prav prišla, ko bodo preko poletja trdo delali, da bi si uredili dostojno bivališče.

Vsem sodelavcem, ki so prispevali, se starša iskreno zahvaljujeta. Zadovoljna sporočam, da so mi nekateri sodelavci že namignili, da bi morda, ko bo potrebno spet stopili skupaj in pomagali. Mogoče tudi na kak drug način.

2. vodne državne igre specialne olimpiade Slovenije MATP

mag. Tine Kovačič

Ob spoznanju, da je šport sredstvo vsestranske komunikacije, sredstvo dobre motivacije ter potrjevanja lastne osebne vrednosti smo se v sredo 19. aprila 2006 udeležili 2. vodnih državnih iger specialne olimpiade Slovenije MATP. Za nami so bili številni treningi v termah Dobrna, kjer sva s kolegom Marjanom Trontljem, fizioterapevtom pripravljala naše tekmovalce na državne vodne igre MATP.

2. vodnih državnih iger specialne olimpiade Slovenije MATP se je udeležilo 12 ekip iz vse Slovenije z več kot 40. tekmovalci. Po predstavitvi športnih ekip, pozdravu organizatorja CUDV Draga in predstavnic specialne olimpiade Slovenije, kratkem nastopu plesne skupine iz Drage, dvigu olimpijske zastave in zaprisegi je sledila uradna otvoritev vodnih iger.

Športnika specialne olimpiade Anica Točaj in Miha Rendla, iz našega Centra za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna, sta se pomerila na šestih tekmovalnih MATP postajah na prvem nivoju (žabice v mlako, zalivanje rože, vodenje ladje po vodni gladini, peljemo kužka na sprehod, podajanje paketov, reševanje na otok).

Janez Močenik, pa se je kot tretji športnik iz našega CUDV-ja Dobrna, pomeril na šestih tekmovalnih MATP postajah, vendar na tretjem nivoju, kjer tekmovalec izvede posamezno nalogo popolnoma samostojno (pihanje balona med plavanjem na progi do cilja, pobiranje predmetov z dna bazena na plavalno desko, ciljanje z žogico v plavajoči obroč, plavanje skozi podvodni predor, hop po toboganu v vodo, prosto plavanje na dolžini 15m z obrati).

Med samim tekmovanjem je bil organiziran spremljevalni program s številnimi zanimivimi delavnicami: glasbena, plesna, slaščičarska, joga, gibalne igre itd., saj je bilo preveč tekmovalcev, da bi se vsi naenkrat lahko zvrstili v bazenu. Po tekmovanju je sledilo kosilo in seveda podelitev priznanj, medalj in zabava.

Lahko rečem, da so prilagojene športne aktivnosti postale sestavni del našega življenja v Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna, saj krepijo našo samozavest in samopodobo in nam dajejo občutek osebne vrednosti in pripadnosti ožjemu in širšemu okolju.

Tudi tokrat so organizatorji poskrbeli, da so vsem tekmovalcem s posebnimi potrebami, ki so hkrati člani Specialne Olimpiade Slovenije omogočili najboljše pogoje za udeležbo na tekmovanju in navezovanje socialnih stikov in nenazadnje večjo kvaliteto življenja. Kot vsi ostali udeleženci so naši tekmovalci prejeli medalje in priznanja ter bogate darilne vrečke.

Aktivnosti v okviru Specialne olimpiade Slovenije

Marjan Trontelj

Specialna olimpiada Slovenije (SOS) je del svetovnega specialnoolimpijskega gibanja, ki omogoča športno udejstvovanje oseb z motnjami v duševnem in telesnem razvoju. Programi specialne olimpiade v osnovi niso namenjeni le športu, ampak se že v načelih označujejo za športne, socialne in kulturne aktivnosti, katerih cilji so funkcionalno izvajanje osnovne rehabilitacije, ohranjanje splošnih psihofizičnih sposobnosti in kreativno izrabljanje prostega časa oseb z motnjami v duševnem razvoju.

Specialna olimpiada je torej način življenja omenjene populacije, preko njih pa tudi njihovih družin in organizacij, v katerih se te osebe izobražujejo oziroma preživljajo delovne dni.

Naš center je član SOS že od leta 1988 in od takrat dalje sodelujemo na večini organiziranih tekmovanj. Tako je bilo živahno tudi to šolsko leto, ko smo se udeležili naslednjih tekmovanj.

8. plavalni miting

Organizator 8. plavalnega mitinga, ki je bil 12.11. 2005 v Lipici, je bil Socialno-varstveni Zavod Dutovlje. Udeležili so se ga trije tekmovalci in dosegli naslednje rezultate:

Rok Prašnikar je v plavanju na 25 metrov prsno dosegel najboljši rezultat mitinga.

Luka Čevnik je v plavanju na 25 metrov prosto dosegel najboljši rezultat mitinga.

Gabi Lampret se je pri plavanju na 25 metrov prsno ustrašila pregloboke vode in odstopila.

Miting v alpskem smučanju

Tradicionalni miting v alpskem smučanju je potekal 14. februarja 2006 na Arehu na Pohorju. Organizator je bila OŠ Gustava Šiliha Maribor. Mitinga se udeležilo skupaj 105 tekmovalcev, ki so tekmovali v začetnem, lažjem in težjem veleslalomu. Naši tekmovalci so tekmovali v naslednjih disciplinah:

Matej Strnad bronasta medalja v začetnem veleslalomu

Aljaž Podjed 5. mesto v začetnem veleslalomu

Luka Čevnik- 4. mesto v lažjem veleslalomu

Rok Prašnikar 5. mesto v težjem veleslalomu

Turnir v smučarskih tekih in krpljanju

Center za usposabljanje, delo in varstvo Črna na Koroškem, je 16. februarja 2006 organiziral 4. turnir v smučarskih tekih in 2. turnir v krpljanju. Tekmovanje je bilo organizirano v krpljanju na 25, 200 in 1600 metrov ter tekih na 100, 1000 in 3000 metrov. Naši tekmovalci so tekmovali v naslednjih disciplinah:

Gabi Lampret bronasta medalja v teku na 100 metrov

Vida Flis 5. mesto v teku na 1000 metrov

Aljaž Podjed 5. mesto v teku na 100 metrov

Luka Čevnik zlata medalja v krpljanju na 200 metrov

Rok Prašnikar srebrna medalja v krpljanju na 200 metrov

Matej Strnad zlata medalja v krpljanju na 25 metrov

Mitja But bronasta medalja v krpljanju na 25 metrov

13. regijske igre

Organizator 13. regijskih iger je bil Varstveno delovni center Šentjur, enota Slovenske Konjice. Igre so potekale 10. maja 2006 v Slovenskih Konjicah. Rezultati naših tekmovalcev so bili naslednji:

Matej Strnad zlata medalja v teku na 50 metrov
Robi Škoflek zlata medalja v teku na 50 metrov
Gabi Lampret 5. mesto v teku na 50 metrov
Rok Prašnikar zlata medalja v teku na 100 metrov in bronasta medalja v suvanju krogle
Luka Čevnik 4. mesto v teku na 100 metrov in 7. mesto v suvanju krogle
Janez Močenik 8. mesto v suvanju krogle
Mitja But zlata medalja v skoku v daljino z mesta
Dani Krajšek zlata medalja v skoku v daljino z mesta
Aljaž Podjed bronasta medalja v skoku v daljino z mesta
Franci Koprivc 4. mesto v skoku v daljino z mesta
Maja Goleš zlata medalja v skoku v daljino z mesta
Jasmina Tutič diskvalifikacija v skoku v daljino z mesta
Boštjan Jastrobnik 4. mesto v elementih košarke
Vida Flis zlata medalja v elementih košarke
Lavrič Mackošek Tina 4. mesto v elementih košarke

13. letne igre SOS

13. letne igre, ki so potekale 9. 10. in 11. junija 2006 v Strunjanu, so bile največji športni dogodek leta v okviru SOS. Tekmovanja se je udeležilo kar 370 tekmovalcev, trenerjev in prostovoljcev iz 50 organizacij za usposabljanje, vzgojno varstvenih centrov, socialnih zavodov in društev. Hkrati z igrami je potekal tudi mednarodni seminar » Družinski program v gibanju Specialne olimpiade«. Tekmovanja so potekala v atletiki, plavanju, kolesarstvu, namiznem tenisu, košarki, balinanju, nogometu in judu. Poleg obsežnega programa tekmovanj je potekal tudi bogat spremljevalni program v obliki različnih delavnic kot so likovna delavnica, delavnica izdelave taperinov (cokli za hojo po solinarskih bazenih), delavnica vozlanja, delavnica izdelav okvirjev iz školjk ter frizerska delavnica. Organizirani pa so bili tudi vodeni ogledi Pirana, Pomorskega muzeja, Akvarija ter vožnja z ladjico. Dobro je bilo poskrbljeno tudi za razvedrilo.

Število udeležencev tekmovanja iz posamezne ustanove je odvisno od števila članov Društva Specialna olimpiada, tako, da smo se iger lahko udeležili samo s petimi tekmovalci. Naš center so na tekmovanju zastopali:

Rok Prašnikar zlata medalja v kolesarjenju na 10.000 metrov
ter srebrna medalja v kolesarjenju na 15.000 metrov
Vida Flis zlata medalja v elementih košarke
Janez Močenik bronasta medalja v plavanju prosto na 25 metrov
Luka Čevnik srebrna medalja v štafeti ter 5. mesto v teku na 100 metrov in 4. mesto v teku na 200 metrov
Matej Strnad zlata medalja v teku na 50 metrov

Regijske igre MATP celjsko-koroške regije

mag. Tine Kovačič

Center za usposabljanje, delo in varstvo je nosilec MATP (motor activities training programe) programa za celjsko koroško regijo, zato je društvo specialne olimpiade Slovenije, kot prireditelj regijskih iger MATP, imenoval za organizatorja teh iger prav naš center. Vseh 30. športnic in športnikov specialne olimpiade Slovenije iz celjsko-koroške regije, so se skupaj s svojimi trenerji nekaj mesecev pridno pripravljali in utrjevali ter razvijali svoje spretnosti, sposobnosti za igre specialne olimpiade MATP za celjsko-koroško regijo.

Fotografija št. 1 in 2.: Ekipe iz celjsko-koroške regije v telovadnici OŠ Dobrna na regijskih igrah MATP

In prav vsak športnik je v soboto, 13. maja 2006, dobil bitko proti lenobi in tako postal zmagovalci-heroj. Zmagovalci-heroji so bili prav vsi športniki in vse športnice, ki so opravile nalogo na posamezni MATP tekmovalni postaji. Upam, da smo našim športnicam in športnikom omogočili, da so se vrnili z naših iger specialne olimpiade-MATP za celjsko-koroško regijo zadovoljni in radostni, saj jim le na ta način uspevamo sooblikovati pozitiven odnos do športa in zdravega načina življenja.. In lepo je bilo biti na ta dan pomemben, uspešen, lepo se je bilo pomeriti, tekmovati, se potrditi in izkazati, in nenazadnje lepo je bilo biti okronan s priznanji in medaljami, ki sta jih podelila znana slovenska rokometaša Eduard Koksharev in Matjaž Brumen.

Dejstvo je, da z MATP vplivamo na motorično učenje športnice/športnika in posledični razvoj tako finih kot grobih motoričnih spretnosti, dvigujemo nivo najrazličnejših gibalnih in funkcionalnih sposobnosti, na njeno/njegovo uveljavljanje v skupini športnikov in s skupino samo, spoznavanje osnovnih športnih pravil, spodbujanje zdrave tekmovalnosti, spoštovanje športnega obnašanja, strpnosti in nenazadnje na načrtno razvijanje spretnosti za vključitev v širše socialno okolje.

Naj končam ta prispevek z vsebino slovesne zaprisege specialne olimpiade, ki jo je v soboto, 13. maja skupaj z mano izrekla športnica specialne olimpiade Maja Hriberšek: «Pustite mi zmagati, če pa že ne morem zmagati, naj bom vsaj pogumna v svojem poizkusu!»

Ekipa CUDV Dobrna s podeljevalcema medalj in priznanj eduardom Koksharovom in Matjažem

Ekскурzija na temo PROMET

Tatjana Lavrinc

Že od ponedeljka se učimo kaj vse je promet. Tako smo ob številnih slikah spoznali cestni, vodni, železniški in zračni promet. Učili smo se kdo upravlja z vozili, prav tako tudi kaj pomeni biti potnik. Ampak to je bilo potrebno preizkusiti tudi v praksi, saj tako znanje ostane v naših glavah dlje časa. In tako smo se na sončni četrtek; 11.05.2006, odpravili na ekскурzijo. Že prej smo teoretično osvojili plan naše »prometne« ekскурzije. Začeli smo tako s krajšim sprehodom do avtobusne postaje na Dobrni. Preden je prišel avtobus smo morali narediti še nekaj fotografij na avtobusni postaji. In že je pripeljalo naše prvo prevozno sredstvo; avtobus. Bil je rdeč in udobno se je sedelo.

Kar prehitro smo se pripeljali na glavno avtobusno postajo v Celju. Izstopili smo in se najprej razgledali malo naokoli. Ker je bilo veliko zanimivih stvari, je Maja gledala malo bolj po zraku in spregledala enega od vozniških mest za avtobuse. Še sreča, da je držala učiteljico Mileno pod roko in tako ni v celoti izkusila kakšen asfaltni premaz imajo celjska tla.

Zanimalo nas je, kaj vse ponujajo stojnice; same dobrote. Nato še nekaj fotografij poleg številnih avtobusov in gremo naprej. Zanimalo nas je kaj je to: čakalnica. Ob vstopu so nas pozdravili veliki beli listi, na katerih je bilo polno imen in števil. Učiteljici sta nas podučili, da na teh listih najdeš vsak avtobus; kdaj pride in kdaj odide iz avtobusne postaje. Nato smo se podali proti železniški postaji. Jernej je na poti opazil še motorje in spraševal, ali so vsi znamke Jamaha.

In že nas je čakal prvi prehod. Ko smo se prepričali, da je varno prečkati cesto, smo se v gosjem redu podali čez. Pot od avtobusne do železniške postaje smo si krajšali z raznimi ugankami na temo promet. Tadej pa nas je podučil, da ni varno hoditi po tirih. Na železniški postaji smo najprej kupili karte za vožnjo. Imeli smo še dovolj časa, da smo si ogledali tudi čisto pravo lokomotivo. Medtem, ko so ostali pozirali pred fotoaparatom, za zgodovinski posnetek, je Jernej že popeval pesem o lokomotivi. Tadej in Maja sta znala veliko povedati o kraju, kjer smo bili: npr., da je to mesto, da je tu veliko križišč in ljudi, pa velike hiše. Iz železniške postaje se je, zaradi lepega vremena, v celoti videl tudi celjski grad.

Maja je najprej mislila, da je na hribu cerkev, ampak sta jo učiteljici podučili, da je to grad. Na tem mestu se je Jernej spomnil kralja Urbana, ki tudi živi v gradu. Ura se je bližala pol enajsti, ko je imel naš vlak odhod, zato smo se odpravili na peron številka 1 in počakali na naše drugo prevozno sredstvo. Jernej in Maja sta se spoznala z nekim drugim potnikom in prijetno so kramljali, ko se je oglasil glas iz ozvočenja, da naš vlak že prihaja. Vsi smo se z navdušenjem povzpeli po strmih stopnicah in se usedli na sedeže. Vid je od veselja ploskal. Kar naprej je ponavljal, da je vesel in da naj vlak že enkrat začne peljati, saj že komaj čaka. Nato se je vlak končno začel premikati in že smo drveli proti drugemu mestu; Velenju. Vmes smo pogledali še nekaj križišč, tovarn, železniških postaj, sprevodnik nam je preveril vozovnice in še: malica. Naše kuharice so nam pripravile popotniško malico, tako, da smo jo lahko pojedli na vlaku. Čez eno uro smo bili v Velenju.

Sedaj nas je čakal prometni sprehod; po pločniku, čez številne prehode za pešce, mimo avtomobilov, koles, prometnih znakov in semaforjev. Vsi smo videli in se učili pri kateri luči na semaforju lahko gremo čez cesto. Jernej je poudaril, da če gremo čez cesto pri rdeči luči, lahko zbijemo avto. Učiteljica Tatjana mu je povedala, da je ravno obratno; avto nas lahko povozi in Jernej se je strinjal. Pot nas je vodila do najboljšega sladoleda v Velenju. Kljub veliki izbiri najbolj eksotičnih okusov, smo ostali zvesti slastni jagodi. Mmm, še sedaj se nam cedijo sline. Ampak to še ni vse; čakalo nas je še zadnje prevozno sredstvo: kombi. Naš hišnik Matej je že bil v pripravljenosti, zato smo lahko vstopili, pripeli varnostne pasove in že smo se peljali proti Dobrni. S tem pa se je tudi zaključila naša prometna ekskurzija.

Letovanje pod Uršljo goro

Oddelek OVI G

V letošnjem šol.letu smo se v našem centru odločili za izvedbo letovanj v manjših skupinah, kar omogoča tudi letovanje posameznih skupin na različnih lokacijah. Naš oddelek OVI G se je prijavil na letovanje v Topli, a bi bilo izvedljivo v neugodnem terminu. Zato smo izkoristili možnost bivanja v domu Mladinskega društva pod Plešivcem. Delno obnovljena in le občasno zasedena stavba nam res ni nudila visokega udobja, smo jo pa zato imeli v celoti na razpolago. Lepo vreme nam je omogočilo pripravo hrane na roštilju, počitek in igre z žogo na dvorišču in seveda planinske sprehode. Krona le teh je bil vzpon na Uršljo goro. Jani, Darko, Tomaž in Dušan si zaslužijo čestitke za ta planinski dosežek, nič manj pa nismo bili prepoteni niti spremljevalci Robi, Mirjana in Brigita.

Dan odprtih vrat

Mitja But

DAN ODPRTIH VRAT

25. maja smo s piščančkom likom praznovali pomlad. V Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dolina so potekali naslednje delavnice: likovna, glasbena, lutkovna, športna in kuharska. Jaz sem se udeležil kuharske delavnice. Rekli smo kofice in kuhali zeliščni čaj. Breziral sem kudovit dan.

MITJA

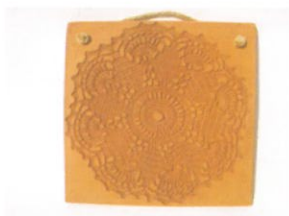

Certifikat umetnostne obrti

Štefka Oberstar, vodja programa za odrasle

V mesecu marcu smo poslali na Obrtno zbornico Slovenije nekaj naših izdelkov z vlogo za pridobitev certifikata, oziroma mnenja o ustreznosti izdelkov domače ali umetnostne obrti. Odgovor smo prejeli 15. 6. 2006. Komisija za ocenjevanje izdelkov domače in umetnostne obrti pri OZS je podala pozitivno mnenje za naslednje izdelke: keramični zvončki, velikonočni dekorativni oval iz naravne žgane gline, visok in nizek pomladni svečnik v rumeni in zeleni barvi, ploščica z odtisnjeno kvačkano čipko okrogle oblike. Ti izdelki štejejo za izdelke umetnostne obrti.

ISKRENE ČESTITKE DELAVCEM IN VAROVANCEM !

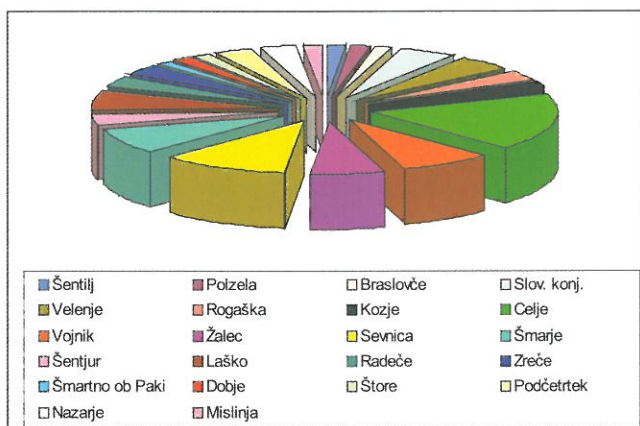

Statistika

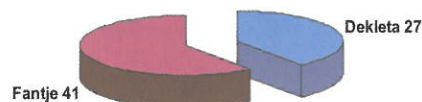
Štefka Oberstar

Nekaj podatkov o varovancih
Stanje na dan 14.6.2006

1. Trenutno je v Center vključenih 68 otrok, mladostnikov in odraslih oseb, iz 22 občin.

6. Število varovancev po spolu.

7. Odhodi domov

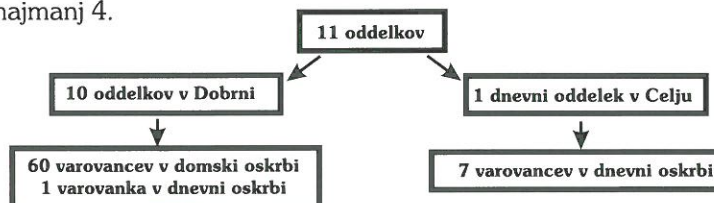
V centru biva 60 varovancev. Domov odhajajo v različnih časovnih presledkih s starši ali z organiziranim prevozom. Praviloma odhaja tedensko domov 35 varovancev, na 14 dni 13 varovancev, mesečno 7 varovancev in 2-3 krat letno 5 varovancev.

2. Vključitev varovancev v storitve in programe

3. Oddelki in namestitve

V centru je organiziranih 11 kombiniranih oddelkov. Povprečno število varovancev v oddelku je 6,18, od tega jih je v enem oddelku največ 9 in najmanj 4.

4. Starost otrok in mladostnikov

Starost (leta)	5	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	37
Št. varovancev	1	1	2	3	2	3	2	5	3	4	4	1	2	3	7	8	4	2	4	3	2	1	1	2	1	1	1

5. Varovanci po času vključitve v Center

Doba v letih	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
Št. varovancev	4	4	8	4	2	3	3	6	3	1	5	3	2	2	2	3	3	2	/	4	2	/	/	1	1

Otroci ustvarjajo

Tema: MESTO
Tehnika: kolaž, risba
Avtor: Luka Lažeta

Tema: ROŽA
Tehnika: kolaž
Avtor: Katja Potočin

Tema: VELIKA NOČ
Tehnika: kolaž
Avtor: Matej Štrnad

Tema: TRAVNIK
Tehnika: tisk s šablono
Avtor: Tadej Perc

Tema: JAJČEK
Tehnika: kolaž
Avtor: Miha Rendla

Tema: KOKOŠKE
Tehnika: kiparstvo
Avtor: OVI B

GLASILO CUDV DOBRNA

*Urednik: Simon Krajnc
Graficna priprava: Simon Krajnc, Zvonko Pušnik
Članki, fotografije: zaposleni CUDV Dobrna
Izdano: junij 2006*